

Arrest

nr. 220 281 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 november 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2007 maakt de verzoekende partij, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Zij wordt gelast het Belgisch grondgebied te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. De minister bepaalt dat het besluit in werking treedt vanaf de datum van invrijheidstelling van de verzoekende partij.

Op 21 februari 2013 volgt een (voorlopige) invrijheidstelling met het oog op overlevering/uitlevering aan Polen. Blijkens het administratief dossier meent de verwerende partij dat het ministerieel besluit tot

terugwijzing op deze datum in werking treedt en dat het de verzoekende partij tot 20 februari 2023 verboden is het Belgisch grondgebied te betreden.

Op 17 augustus 2018 wordt zij opnieuw aangehouden op het Belgisch grondgebied, waarna een herroeping van haar voorlopige invrijheidstelling plaatsvindt.

Op 12 november 2018, met kennisgeving op 14 november 2018, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: F., A.J. (...), geboren te Gostynin, op (...).1973 onderdaan van Polen (Rep.)

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan moord, als mededader, feiten waarvoor hij op 16.06.2006 werd veroordeeld door het Hof van Assisen Provincie Antwerpen tot 20 jaar opsluiting.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.03.2007 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (moord, als mededader, inbreuk op de wetgeving inzake drugs concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene is het voorwerp van een Koninklijk Besluit tot uitzetting in werking getreden op 21.02.2013. Dit Koninklijk Besluit tot uitzetting is niet geschorst noch ingetrokken.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 17.08.2018 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 07.11.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij van 1999 tot 2013 in België heeft verbleven; dat hij sinds 2015 opnieuw in België verblijft niettegenstaande het Koninklijk Besluit tot uitzetting van 21.02.2013; dat hij in het bezit is van zijn identiteitsdocumenten; dat zijn dochter KULAS Paula in België verblijft. Betrokkene maakt verder geen melding van de aanwezigheid van andere familieleden in het Rijk. Betrokkene maakt geen melding van een ziekte die hem belemmert om te reizen en geeft geen reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn dochter KULAS Paula (geboren op 03.04.2000 te Deurne, E-kaart geldig tot 06.12.2018) op bezoek komt in de gevangenis. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het

Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kind. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kind wordt niet aangenomen. Het contact met zijn dochter kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene maakt geen melding van een ziekte die hem belemmert om te reizen en geeft geen reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen volgende exceptie aan met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering:

"1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Verzoekende partij maakte reeds het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing d.d. 21.02.2013, na de ernstig strafbare feiten gepleegd door verzoekende partij. Dit M.B. werd niet geschorst of ingetrokken.

Verwerende partij herinnert eraan dat «(...) Uit [de artikelen 26 en 46bis van de wet] (...) vloeit voort dat de terugwijzing en uitzetting, anders dan refoulement en het bevel het grondgebied te verlaten, directe maatregelen, zekerheidsmaatregelen zijn, die voor de toekomst de toegang, het verblijf en vestiging verbieden bij gebrek aan schorsing of intrekking of verstrijken van de termijn van tien jaar; dat het feit verboden te worden het Belgisch grondgebied te betreden gedurende een termijn van tien jaar dus (...) een obstakel vormt voor de overheid om verblijf of vestiging toe te kennen; dat de wetgever inderdaad uitdrukkelijk heeft voorzien dat het besluit geschorst of ingetrokken dient te zijn opdat de verbodsmaatregel zonder uitwerking zou zijn en dat zolang deze maatregel niet opgeheven werd, de overheid geen verblijf of vestiging kan toekennen.»¹ (1 RvS, arrest n° 218.401 d.d. 9 maart 2012 : «(...) Il découle [des articles 26 et 46bis de la loi] (...) que le renvoi et l'expulsion sont, à la différence du refoulement et de l'ordre de quitter le territoire qui sont des mesures instantanées, des mesures de sûreté interdisant pour l'avenir, l'entrée, le séjour et l'établissement, à moins que l'arrêté ne soit suspendu, rapporté ou qu'un délai de dix ans se soit écoulé; que le fait d'être banni du territoire belge pendant une durée de dix ans constitue donc (...) un obstacle à ce que l'administration admette ou autorise au séjour ou à l'établissement; qu'en effet, le législateur a expressément prévu que l'arrêté devait être suspendu ou rapporté pour que la mesure d'interdiction cesse ses effets et que tant que cette mesure n'est pas levée, l'administration ne peut accorder de séjour ou l'établissement. »)

Artikel 26 Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat: «In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.». Uit dit artikel en de rechtspraak van de raad van

State volgt dat verzoekende partij die het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing onmogelijk een verblijfsrecht kan worden toegekend daar het Ministerieel Besluit zich hier voor een periode van tien jaar tegen verzet.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat zelfs in geval van vernietiging van de bestreden beslissing door Uw Raad, verzoekende partij onderworpen blijft aan het ministerieel besluit waarvan de uitwerking voortduurt. Om deze reden heeft verzoekende partij geen actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

Verwerende partij meent mitsdien dat verzoekende partij geenszins haar belang bij onderhavige procedure rechtvaardigt en deze bijgevolg onontvankelijk dient te worden verklaard 2. (2 RvV, 178.202 van 23 november 2016.)

2. Daar verzoekende partij de openbare orde en nationale veiligheid heeft geschaad werd ten aanzien van haar een ministerieel besluit genomen dat haar verplichtte het grondgebied te verlaten.

Het enkele feit de bestreden beslissing aan te vechten, is onwettig daar dit beroep tracht een situatie wettelijk te laten verklaren die het manifest niet is.

Het nastreven van een inbreuk uitmakende situatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebrek aan legitiem belang. Zo volgt uit het arrest 126.483 van 16 december 2003, Monial. Deze rechtspraak is gebaseerd op het enkele feit dat «het enkele effect [van het beroep] zou het herinvoeren zijn van een voordien illegale situatie».

Zoals bepaald door de Raad van State is het beroep maar ontvankelijk indien de verzoekende partij blijk geeft van een legitiem belang bij de aangezochte vernietiging, met dien verstande dat deze illegitimiteit – wanneer zij wordt vastgesteld - « vasthoudt aan laakbare omstandigheden, vanuit strafrechtelijk, dan wel moreel oogpunt».

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). Het vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent dat het nagestreefde voordeel, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan worden verkregen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij sedert 5 maart 2007 onderworpen is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Het beroep tot nietigverklaring dat door de verzoekende partij tegen dit ministerieel besluit werd ingediend bij de Raad werd op 12 december 2007 bij arrest nr. 4 749 verworpen. Uit niets blijkt dat voormeld ministerieel besluit zou zijn opgeschort of ingetrokken. Bijgevolg geldt voor de verzoekende partij het verbod om gedurende tien jaar terug te keren. Het bestaan van een ministerieel besluit tot terugwijzing – dat niet werd opgeheven of opgeschort – verhindert dat de betrokken persoon in aanmerking komt voor een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Het ministerieel besluit trad volgens de verwerende partij in werking op 21 februari 2013, toen de verzoekende partij in voorlopige invrijheidstelling werd geplaatst met het oog op een terugkeer naar Polen. De verzoekende partij betwist dit niet. Zij geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij een deel van haar straf in België heeft uitgezeten en vrijkwam onder voorwaarden, namelijk dat zij diende terug te keren naar Polen en dat zij toestemming diende te vragen indien zij wilde terugkeren. Zij stelt dat zij zich vervolgens in 2015 terug op het Belgisch grondgebied begaf, waarna zij door de politie werd aangetroffen en opgesloten werd in de gevangenis omwille van het schenden van de voorwaarden.

De advocaat van de verzoekende partij betwist ter terechtzitting niet dat de verzoekende partij op heden nog steeds onderworpen is aan het ministerieel besluit tot terugwijzing van 5 maart 2007.

De vraag naar het belang komt in voorliggende zaak neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekende partij kan doen gelden waar zij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten vordert terwijl zij onder de toepassing valt

van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat niet is opgeschort of ingetrokken en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde is, die inhoudt dat de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). Een partij die enkel het behoud nastreeft van een bepaalde toestand die in strijd is met de openbare orde heeft geen rechtmatig belang (Cass 20 februari 2009, RW 2010-11, 1644). In tegenstelling tot een bevel om het grondgebied te verlaten – die een maatregel is die ogenblikkelijke gevolgen sorteert, is een ministerieel besluit tot terugwijzing een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt. (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401)

Artikel 26 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verbodsmaatregel gedurende 10 jaar geldt, dit wil zeggen vanaf de datum van het besluit, tenzij dat besluit wordt opgeschort of ingetrokken en dit los van de uitvoering van de verbodsmaatregel (cf. RvS 27 februari 2013, nr. 222.654).

De verzoekende partij betwist niet dat zij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Tevens betwist zij niet dat dit een definitieve beslissing is.

Het ministerieel besluit tot terugwijzing dat aan de verzoekende partij werd betekend vermeldt in artikel 1: *“Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister van Binnenlandse Zaken.”* De bewoordingen van dit ministerieel besluit zijn duidelijk en de verzoekende partij kende de gevolgen van dit ministerieel besluit en verkeerde aldus volkomen in de wetenschap dat zij gedurende 10 jaar het Rijk niet meer mocht binnenkomen of er mocht verblijven. Zij kon aldus niet de gerechtigde verwachting koesteren dat haar voor het verstrijken van de termijn van 10 jaar een verblijf zou worden toegekend.

Artikel 2 van het ministerieel besluit luidt vervolgens: *“Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.”* Hoger werd aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat het besluit in werking trad op 21 februari 2013 en dat het doorwerkt tot 20 februari 2023.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend ministerieel besluit tot terugwijzing dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeschort. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij de voormelde bijzondere toelating zou gekregen hebben of een aanvraag tot intrekking of opheffing van het besluit tot terugwijzing heeft ingediend, laat staan dat een beslissing over dergelijke aanvraag zou zijn genomen.

Met de huidige vordering tot schorsing beoogt de verzoekende partij in wezen een (verder) verblijf in België. Een dergelijk (verder) verblijf is echter in strijd met het binnenkomst- en verblijfsverbod opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken ministerieel besluit. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De verzoekende partij kan met een schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing niet nastreven dat een geldend binnenkomst- en verblijfsverbod, opgelegd bij ministerieel besluit tot terugwijzing, wordt omzeild.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste wettig belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU